

P a š n i k.

Nekaj o šolskem spraševanju. Da bi bile šolske spraševanja ugodne in pri učencih in poslušavcih veljavne, naj učitelj

1. nikoli svojih učencev za spraševanje umetno ne pripravlja, da bi namreč učencem pravil, kaj jih bo prašal, ali da bi jim še celó vprašanja in odgovore mehanično v glavo zabijal, ali pa, da bi kakega učenca nalasč bolj dervil, drugemu pa nepotrebno prizanašal i. t. d.

2. Učitelj naj pri spraševanju sprašuje t. j. naj bo pravi spraševavec (examinator), ne pa jezičnik (docent), ki se povsod s svojo učeno zalogo baha. To, da učenci znajo, ga naj bolj časti. Vse, kar govori, naj bo kratko in dosledno. Vpraša naj veliko učencev po versti in sim ter tje. Pri nobenem naj se dolgo ne mudi, nobenega naj ne izpusti. Urno naj se obrača. Kar kdo ne zna, naj odgovori drugi, ki je zraven. Kar se prav ne odgovori, naj ne popravlja učitelj, ampak učenec.

Nekoliko o nalogah.

Potrebne in važne so naloge izvan šole; ali učitelj mora posebno pozoren biti, da bodo tako vredjene, da tudi svoj namen dosežejo. Da pa naloge svoj namen dosežejo, ne smejo zmožnosti učencev presegati, to je, ne smejo biti pretežke ali pa preveč dolge, ker pri tacih nalogah učenci le prehitro obupajo in rajše izdelovanje nalog opusté, kakor pa da bi se z istim, kar ne razumejo, trudili. Naloge pa tudi ne smejo biti prelahke, ker pri tacih nalogah učenci lahko postanejo tožljivi in leni. Posebno naj se varuje učitelj, da ne bo nalog, ki jako izobrazujejo, učencem za kazen nalagal, ker po tem takem si otroci vsako nalogo kot kazen mislijo in se jih hudo bojijo. Učitelj naj tedaj učence spodbuduje, da bodo naloge čisto in pridno izdelovali. Pridne naj pohvali ali pa podari s spominikom pridnosti. Tudi je prav koristno, če učitelj dobro in čisto izdelane naloge učencem pokaže in iste, ki so jih posebno pridno izdelali, očitno imenuje.

Naloge pa ne smejo preveč pogoste biti, sicer se učencem preveč pristudijo, če jih morajo o času počitka izdelovati in